

Sygn. akt I C 431/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wiesław Okrzesik
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Małysa

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 roku w Suchej Beskidzkiej

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko E. Ś.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki M. K. na rzecz pozwanej E. Ś. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 431/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej

z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 431/15

Pozwem z dnia 28 listopada 2014 r. (k.3) powódka M. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej E. Ś. kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2014 r. do dnia zapłaty, jak również zasądzenia od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu (k.4-4v.) powódka podała, że kwotę 10.000 zł pożyczyła pozwanej na remont lokalu przeznaczonego do prowadzenia działalności gospodarczej, do którego pozwana przeniosła swój sklep z odzieżą. W lokalu w którym dotychczasowo znajdował się sklep, strony planowały otworzyć wspólnie sklep ogrodniczy i w tym celu założyły spółkę cywilną. Współpraca pomiędzy stronami nie układała się jednak dobrze, w związku z czym spółka została rozwiązana, a powódka zrezygnowała z prowadzenia działalności gospodarczej. Pozwana natomiast w dalszym ciągu prowadziła sklep odzieżowy, przy czym nie zwróciła ona powódce kwoty 10.000 zł pożyczki, o których zwrot powódka wielokrotnie ją wzywała.

Powódka wskazała również, że gdyby pozwana, która jej jest siostrą - kwotę 10.000 złotych traktowała jako bezzwrotną darowiznę, co jednak w jej ocenie nie miało miejsca, to powódka uznaje, że darowizna taka została przez nią odwołana z uwagi na rażącą niewdzięczność pozwanej.

W trakcie postępowania przed Sądem powódka z ostrożności procesowej podnosiła, że podstawą do uwzględnienia jej powództwa powinny być również przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanej kosztem powódki.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 grudnia 2015 r. (k. 46) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko (k.48, 54-55) pozwana potwierdziła, że strony prowadziły wspólnie działalność gospodarczą, w lokalu w którym wcześniej prowadziła ona sklep odzieżowy. Zaznaczyła jednocześnie, że powódka w ramach własnej partycypacji w rozpoczęciu działalności, nie będąc zobowiązaną do ponoszenia nakładów na lokal, który wcześniej zajmowała pozwana, oświadczyła, że będzie partycypować w remoncie lokalu, do którego zostanie przeniesiony sklep odzieżowy pozwanej. Pozwana podniosła ponadto, że przekazane jej od powódki pieniądze nie stanowiły pożyczki, a miały charakter bezzwrotny, stanowiąc wyrównanie pozwanej jej nakładów poniesionych na dotychczasowo zajmowany lokal.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2011 r. powódka M. K. i pozwana E. Ś. podjęły decyzję o założeniu wspólnie sklepu ogrodniczego. Strony doszły do wniosku, że odpowiednim miejscem do tego celu będzie lokal położony w J. przy ul. (...). Wówczas lokal ten był wynajmowany przez pozwaną, która prowadziła w nim butik z odzieżą (...). Strony uzgodniły, że pozwana przeniesie swój sklep do mniejszego lokalu obok. Ponieważ lokal ten był w złym stanie, powódka zobowiązała się do pokrycia kosztów jego remontu. W przeszłości bowiem pozwana pokryła koszty remontu lokalu, który teraz strony miały zajmować wspólnie przy ul. (...).

Remont ten prowadzony był m.in. przez męża pozwanej – P. Ś. i jego brata, który wykonywał tam instalację elektryczną. Pieniądze na ten cel były przekazywane przez powódkę w częściach, wraz z postępowaniem prac i koniecznością zakupu materiałów. Zdarzało się, że pieniądze przekazywała także matka powódki, wypłacając tzw. „dniówki”.

W dniu 29 sierpnia 2011 r. powódka M. K. i pozwana E. Ś. zawarły umowę spółki cywilnej (...).C. M. K., E. Ś., a w dniu 1 września 2011 r. zawarły umowę najmu lokalu przy ul. (...). Następnie rozpoczęły wspólnie prowadzenie sklepu ogrodniczego. W dalszym czasie pomiędzy stronami, jak również pomiędzy powódką, a mężem pozwanej zaczęło dochodzić do konfliktów na tle sposobu prowadzenia sklepu. Na skutek tego, jak i nie przynoszenia przez spółkę oczekiwanych zysków, została ona rozwiązana początkiem 2014 r. Strony podzieliły się towarami ze sklepu ogrodniczego, a lokal w którym sklep ten się znajdował miał zostać w późniejszym czasie oddany pod wynajem innej osobie.

(Dowód: pismo z dnia 18 lutego 2014 r. (k.10); pismo z dnia 19 lutego 2014 r. (k.11); pismo z dnia 20 lutego 2014 r. (k.12); pismo z dnia 21 lutego 2014 r. (k.13); pismo z dnia 24 lutego 2014 r. (k.14); pismo z dnia 26 lutego 2014 r. (k.15); pismo z dnia 5 marca 2014 r. (k.16); pismo z dnia 5 marca 2014 r. (k.17); pismo z dnia 6 lutego 2014 r. (k.18); pismo z dnia 17 lutego 2014 r. (k.19); pismo z dnia 18 lutego 2014 r. (k.20); pismo z dnia 4 marca 2014 r. (k.21); pismo z dnia 4 marca 2014 r. (k.22-23); pismo z dnia 12 marca 2014 r. (k.24-25); pismo z dnia 29 kwietnia 2014 r. (k.26-28); pismo z dnia 2 czerwca 2014 r. (k.29-31v.); umowa spółki cywilnej (k.58-61); umowa najmu z dnia 1 stycznia 2003 r. (k.62); aneks do umowy z dnia 15 czerwca 2007 r. (k.63); aneks do umowy z dnia 30 sierpnia 2010 r. (k.64); umowa najmu z dnia 1 września 2011 r. (k.65); pismo z dnia 14 lutego 2014 r. (k.66); pismo z dnia 12 marca 2014 r. (k.67-68); zeznania świadka E. Ś. (k.86v.); zeznania świadka H. R. (k.97-97v.); zeznania świadka P. Ś. (k.97v.); cz. zeznania powódki (k.97v.); zeznania pozwanej (k.97v.)

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowym postępowaniu Sąd oparł się na dowodzie z przedłożonych przez strony pism, jak również z zeznań świadków, pozwanej i częściowo powódki. Przy czym zeznania powołanych przez powódkę

świadców potwierdziły jedynie prowadzenie wspólnej działalności przez strony. Świadkowie ci nie byli natomiast w stanie wypowiedzieć się na temat sumy pieniędzy mającej być udzielonej pozwanej przez powódkę. Świadek M. R. nie wiedziała kiedy pozwana otworzyła sklep (...), ani kto finansował sklep. Z kolei H. R. potwierdziła, że słyszała, że powódka pożyczala kwotę 10.000 zł pozwanej, ale była to informacja uzyskana jedynie od powódki. Świadek nie była w stanie wskazać kiedy pożyczka miała mieć miejsce, skąd powódka miała pieniądze.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie w jakim wskazywała ona, że pieniądze na remont lokalu pod butik, w kwocie 10.000 zł, przekazała powódce tytułem pożyczki. Taka okoliczność nie znalazła bowiem potwierdzenia w zeznaniach pozostałych przesłuchiowanych w sprawie osób, jak również nie wynika jednoznacznie z żadnego z załączonych przez powódkę jak i pozwaną do akt sprawy pism. I tak, z pisma z dnia 18 lutego 2014 r. (k.10) wynika jedynie, że powódka wydała na remont lokalu kwotę 10.000 zł; pismem z dnia 4 marca 2014 r. (k.22-23) powódka zwróciła się do pozwanej o pomniejszenie przypadającej na nią straty wygenerowanej przez spółkę cywilną (...) o kwotę 10.000 zł, którą to kwotę powódka przeznaczyła na remont butiku T., licząc, że działalność prowadzona przez nią i pozwaną zacznie przynosić zyski; a w piśmie z dnia 29 kwietnia 2014 r. (k.26-28) wskazała, że przeznaczyła na remont lokalu dla butiku, gdyż zakładała, że spółka będzie przynosić dochody i jej nakłady się zwrócą. Z kierowanego natomiast przez pozwaną do powódki pisma z dnia 12 marca 2014 r. (k.24) wynika, że powódka przeznaczyła kwotę 10.000 zł na remont lokalu zastępczego dla butiku T., ale stanowiło to warunek do powstania spółki cywilnej pod prowadzenie działalności (...).

Sąd oddalił nowe wnioski dowodowe zgłoszone przez pełnomocnika powódki na rozprawie dniu 3 czerwca 2016 r. uznając je na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. za spóźnione.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Forma ta zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych i stosuje się do niej przepis art. 74 k.c., zgodnie z którym zastrzeżenie formy pisemnej bez ryguru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

W przedmiotowej sprawie obie strony pozostawały zgodne co do tego, że lokal zastępczy pod butik T. został wyremontowany ze środków finansowych pochodzących od powódki. Ustalenia wymagała natomiast treść umowy pomiędzy stronami, w tym czy świadczenie pieniężne powódki miało jej być przez pozwaną zwrócone. Jak wynika natomiast ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczenie powódki stanowiło jej wkład w zakładaną przez strony wspólnie działalność gospodarczą. Powódka inwestując w ten sposób pieniądze oczekiwała, że odzyska je z zysku jaki przynosić będzie spółka, a nie że zwrócone zostaną jej one przez pozwaną. Powódka okoliczności tej w żaden sposób nie udowodniła.

Sąd nie dopatrył się również realizacji przesłanek bezpodstawnego wzbogacenia. Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Bezpodstawne wzbogacenie zachodzi wówczas, gdy bez podstawy prawnej dochodzi do uzyskania korzyści majątkowej kosztem innej osoby, a zubożenie jednej strony procesu i wzbogacenie drugiej strony są wynikiem tego samego zdarzenia.

Pozwana przyznała, że płaciła od czasu zmiany lokalu mniejszy czynsz. Zaznaczyła ona jednak jednocześnie, że wraz ze zmianą tą spadły jej obroty w sklepie. Zmniejszyła się jej bowiem witryna, w której mogła eksponować swój asortyment, jak również jej stałe klientki nie wiedziały o zmianie lokalu i przestały przychodzić myśląc, że sklep został zamknięty. Samo więc płacenie przez pozwaną niższego czynszu, nie jest okolicznością wystarczającą do uznania, że doszło po jej stronie do wzbogacenia się kosztem powódki.

Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że przekazanie pozwanej pieniędzy przez powódkę nastąpiło tytułem darowizny, którą następnie powódka miała odwołać z uwagi na rażącą niewdzięczność pozwanej.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł jak w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348).